

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ

Кж1 По1 22/14

Дана 06.02.2015. године

Б Е О Г Р А Д

ул.Немањина бр. 9

ОК-КД
„НЕОЗВОЉЕН ПРЕЛАЗ ДРЖАВНЕ ГРАНИЦЕ И
КРИЈУМЧАРЕЊЕ ЉУДИ“

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа, судија Вучка Мирчића, Милене Рашић, Мирјане Поповић и Душка Миленковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 КЗ и др., одлучујући о жалбама окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката АБ, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, окривљеног АА3 и његовог браниоца, адвоката АБ3, браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, браниоца окривљеног АА5, адвоката АБ5, браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, браниоца окривљеног АА7, адвоката АБ7, окривљеног АА8 и његовог браниоца, адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА9, адвоката АБ9 и браниоца окривљеног АА0, адвоката АБ0, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1.бр.37/2012 од 12.02.2014. године, након јавне седнице већа, одржане дана 04. и 05. фебруара 2015. године, у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку, **дана 06. фебруара 2015. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката АБ, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, окривљеног АА3 и његовог браниоца, адвоката АБ3, браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, браниоца окривљеног АА5, адвоката АБ5, браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, браниоца окривљеног АА7, адвоката АБ7, окривљеног АА8 и његовог браниоца, адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА9, адвоката АБ9 и браниоца окривљеног АА0, адвоката АБ0, а пресуда К-По1.бр.37/2012 од 12.02.2014. године, **се ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1.бр.37/2012 од 12.02.2014. године, ставом I изреке пресуде, окривљени АА, АА1, АА3, АА4, АА5, АА2, АА7 и АА8 оглашени су кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика у вези члана 61 став 1 Кривичног законика, окривљени АА6 и АА0 оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика, а окривљени АА9 и АБ1 оглашени су кривим да су извршили кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 Кривичног законика у саизвршилаштву у вези члана 33 Кривичног законика, па су осуђени, и то АА на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе, до 25.01.2013. године, када му је притвор укинут, окривљени АА1 на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе, до 16.03.2012. године, када му је притвор укинут, окривљени АА3 на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе до 12.01.2012. године, када му је притвор укинут, окривљени АА4, на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, окривљени АА5, на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе, до 28.02.2012. године, када му је притвор укинут, окривљени АА6 на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе до 16.03.2012. године, када му је притвор укинут, окривљени АА2, на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе до 14.02.2012. године, када му је притвор укинут, окривљени АА7, на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе, до 28.02.2012. године, када му је притвор укинут, окривљени АА8 на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе до 28.02.2012. године, када му је притвор укинут, окривљени АА9 на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и окривљени АА0 на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, од 22.11.2011. године, када је лишен слободе, до 29.12.2011. године, када му је притвор укинут, док је окривљеном АА11 изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године не учини ново кривично дело. На основу члана 87 став 1 у вези члана 79 став 1 тачка 7 и 80 Кривичног законика и члана 350 став 5 Кривичног законика изречена је мера безбедности одузимање предмета, па је одузето и то: од окривљеног АА3 возило марке “Renault espace”, регистарских ознака __, година производње 1998., сиве металик боје, ближе описане у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, Управе криминалистичке полиције СБПОК број 56/11-2 од 22.11.2011. године, од окривљеног АА8 возило

марке “_”, регистарских ознака _, плаве металик боје, ближе описане у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, Управе криминалистичке полиције СБПОК број 65-1 од 22.11.2011. године, од окривљеног АА сви мобилни телефони и СИМ картице ближе описани у потврдама о привремено одузетим предметима МУП-а РС СБПОК КУ 110/11 од 22.11.2011. године, од окривљеног АА1 сви мобилни телефони и СИМ картице ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК од 22.11.2011. године, од окривљеног АА3 сви мобилни телефони и СИМ картице, ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК број 56/11-1 од 22.11.2011. године, од окривљеног АА4, сви мобилни телефони и СИМ картице, ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК број 57/11-1 од 22.11.2011. године, од окривљеног АА5, сви мобилни телефони и СИМ картице, ближе описани у потврдама о привремено одузетим предметима МУП-а РС од 15.11.2011. године и од 22.11.2011. године, од окривљеног АА6, сви мобилни телефони и СИМ картице, ближе описани у потврдама о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК од 22.11.2011. године, од окривљеног АА2, мобилни телефони и СИМ картица, ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС СБПОК од 22.11.2011. године, од окривљеног АА7, сви мобилни телефони и СИМ картице, ближе описани у потврдама о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК од 22.11.2011. године, од окривљеног АА8, сви мобилни телефони и СИМ картице, ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК број 65 од 22.11.2011. године, од окривљеног АА9, сви мобилни телефони и СИМ картице, ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК број 63/11 од 22.11.2011. године, од окривљеног АА11, мобилни телефони и СИМ картица, ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК број 69/11 од 22.11.2011. године и од окривљеног АА0, мобилни телефон и СИМ картица, ближе описани у потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС, СБПОК број 68/11 од 22.11.2011. године. На основу члана 535 ЗКП-а одузет је и пиштољ марке “mauser-werke a.g. oberndorf a.n.”, фабричког броја 13190, калибра 6,35 мм, са једним припадајућим оквиром без муниције и 11 метака калибра 6,35 мм, према потврди о привремено одузетим предметима МУП-а РС СБПОК број 55/11-2 од 22.11.2011. године. На основу члана 91 и 92 став 1 КЗ и члана 538 став 1 и 2 ЗКП-а и члана 541 став 2 ЗКП-а, одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела од окривљеног АА6, у износу од 660 еура, док су окривљени обавезани да на име преосталог дела прибављене имовинске користи стечене извршењем кривичног дела плате, и то:

- 1)окривљени АА 7.520 еура,
- 2)окривљени АА1 1.200 еура,
- 3)окривљени АА3 800 еура,
- 4)окривљени АА4 800 еура,
- 5)окривљени АА5 1.000 еура,
- 6)окривљени АА2 1.500 еура,
- 7)окривљени АА7 1.680 еура,
- 8)окривљени АА8 200 еура и
- 9)окривљени АА0 50 еура,

све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије, на дан уплате, у корист буџетских средстава Републике Србије, и то у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења. На основу члана 262

став 2 и члана 264 ЗКП-а, окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка у износу који ће бити одређен посебним решењем. Ставом II изреке побијане пресуде, на основу члана 423 тачка 2 ЗКП-а, окривљени Молнар Јожеф ослобођен је од оптужбе да је извршио једно кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика. Ставом III изреке побијане пресуде, на основу члана 423 тачка 2 ЗКП-а окривљени АА ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика. На основу члана 265 став 1 ЗКП-а, трошкови кривичног поступка у ослобађајућем делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-окривљени АА, због повреде кривичног закона из члана 439 ЗКП-а, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП-а и одлуке о кривичној санкцији из члана 441 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду изврши увид у списе побијане пресуде, испита све наводе жалбе и утврди основаност истих, те да након тога укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или пак да исту преиначи, тако што ће га ослободити у потпуности извршења кривичног дела из члана 350 КЗ-а, имајући у виду непостојање основних обележја и бића тог кривичног дела у конкретним радњама;

-бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 437 тачка 1 у вези члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 437 тачка 2 у вези члана 440 ЗКП-а и одлуке о кривичној санкцији из члана 437 тачка 4 у вези члана 441 став 1 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, односно побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ, односно преиначи пресуду тако што ће окривљеном АА изрећи блажу казну;

-бранилац окривљеног АА1, адвокат АБ1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни, одлуке о плаћању имовинске користи и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА1 ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ у вези члана 61 став 1 КЗ или је преиначи тако што ће га огласити кривим да је извршио кривично дело из члана 350 став 2 или став 3 КЗ у вези члана 61 став 1 КЗ и сходно томе изрећи му одговарајућу блажу казну или пак да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање. Бранилац је затражила да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа другостепеног суда како би присуствовала истој;

-окривљени АА3, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији, са

предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине или је ублажи;

-бранилац окривљеног АА3, адвокат АБ3, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине побијану пресуду у односу на окривљеног АА3 и предмет врати на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће га осудити на казну затвора у краћем трајању. Бранилац је замолио суд да га позове на седницу већа;

-бранилац окривљеног АА4, адвокат АБ4, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП-а, повреде кривичног закона из члана 439 ЗКП-а и одлуке о кривичним санкцијама из члана 441 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду пресуду Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1.бр.37/12 од 12.02.2014. године, преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе (за радње извршења које окривљени није извршио – тачка 6 и 7 став I изреке пресуде), услед недостатка доказа или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи по питању одлуке о кривичним санкцијама. Бранилац је, у складу са одредбом члана 447 ЗКП-а, захтевао да о седници већа на којој ће се разматрати наведена жалба буду обавештени и на седницу позвани окривљени и његов бранилац;

-бранилац окривљеног АА5, адвокат АБ5, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП-а, повреде кривичног закона из члана 349 ЗКП-а и одлуке о кривичним санкцијама из члана 441 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду пресуду Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1.бр.37/12 од 12.02.2014. године преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе услед недостатка доказа или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или је преиначи по питању одлука о кривичним санкцијама. Бранилац је захтевала да на седницу већа на којој се буде разматрала жалба буду позвани окривљени његов бранилац;

-бранилац окривљеног АА6, адвокат АБ6, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати на ново одлучивање или да пресуду преиначи тако што ће АА6 огласити кривим за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 Кривичног законика и изрећи му далеко блажу казну или да се у складу са чланом 449 Законика о кривичном поступку одржи претрес пред другостепеним судом и да се у својству сведока испита АА15, на околност да ли је постојала организована криминална група, и ако јесте да ли је њен члан био или није АА6. На основу члана 447 став 2 ЗКП-а, бранилац је захтевао да заједно са окривљеним АА6 буде обавештен о седници већа;

-бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ2, због битне повреде одредаба

кривичног поступка, повреде кривичног закона, односно погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, сходно члану 455 стави тачка 3 Законика о кривичном поступку, усвоји жалбу и укине побијану пресуду и предмет упуту првостепеном суду на поновно суђење или да побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА2 огласити кривим за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 или став 3 Кривичног законика (а не члан 350 став 4, каква је правна квалификација кривичног дела из побијане пресуде), те да окривљеном у смислу чланова 65 и 66 Кривичног законика изрекне условну осуду, да га обавезе да на име имовинске користи стечене извршењем кривичног дела плати износ од 550 евра (а не 1.500 евра, који износ је паушално опредељен у побијаној пресуди), у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије, као и да окривљеног ослободи обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, односно да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда;

-бранилац окривљеног АА7, адвокат АБ7, због битних повреда одредаба кривичног поступка, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи и окривљени АА7 ослободи од оптужбе да је учинио кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ у продуженом трајању у вези члана 61 став 1 КЗ или да се преиначи и оптужени АА7 огласи кривим за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 КЗ, те да му се изрекне одговарајућа кривична санкција. На основу одредбе члана 447 став 2 ЗКП-а бранилац је замолио суд да заједно са окривљеним АА7 буде обавештен о седници већа;

-окривљени АА8, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и врати је на поновно суђење или исту преиначи и ослободи га кривичне одговорности;

-бранилац окривљеног АА8, адвокат АБ8, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине првостепену пресуду, а предмет врати на поновно суђење или да усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду и окривљеног АА8 ослободи оптужбе. Бранилац је у смислу члана 447 ЗКП-а предложио да заједно са окривљеним АА8 буде позван на седницу већа;

-бранилац окривљеног АА9, адвокат АБ9, због погрешне примене права, погрешно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и битне повреде одредаба кривичног поступка, уз предлог да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА9, применом члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 350 став 2 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ или да побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о казни, тако што ће окривљеном

АА9 најпре ублажити казну затвора до границе општег минимума, а потом и одредити одговарајући рок проверавања или одредити у смислу члана 45 став 5 КЗ да тако ублажену казну затвора издржава без напуштања просторија у којима станује. Бранилац је, у смислу члана 447 став 2 ЗКП-а, затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда, како би истој присуствовали, и

-бранилац окривљеног АА0, адвокат АБ0, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 ЗКП-а, повреде кривичног закона из члана 439 ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП-а и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама из члана 441 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, усвоји жалбу и укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду у погледу правне квалификације кривичног дела која се његовом брањенику ставља на терет. Бранилац је замолио да буде обавештен о дану и часу одржавања седнице већа Апелационог суда у Београду, поводом изјављених жалби, како би могао да приступи на исту.

Тужилац за организовани криминал је, поднеском Ктж.бр.24/14 од 22.09.2014. године, предложио да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, жалбе браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА7, адвоката АБ7, браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, окривљеног АА8, браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, окривљеног АА, браниоца окривљеног АА9, адвоката АБ9, браниоца окривљеног АА0, адвоката АБ0, браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, браниоца окривљеног АА5, адвоката АБ5, браниоца окривљеног АА3, адвоката АБ3, окривљеног АА3, браниоца окривљеног АА8, адвоката АБ8 и браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, одбије као неосноване и првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа, у складу са одредбама члана 447 ЗКП-а, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Често Драгана, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА3, адвоката АБ3, браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, дана 05.02.2015. године, док је за њега, по заменичком пуномоћју, дана 04.02.2015. године, приступила адвокат АБ11, браниоца окривљеног АА5, адвоката АБ5, браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, браниоца окривљеног АА7, адвоката АБ7, за кога је по заједничком пуномоћју приступио адвокат АБ10, окривљеног АА9 и његовог браниоца, адвоката АБ9, окривљеног АА0 и његовог браниоца, адвоката АБ0 и браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештених окривљеног АА1, окривљеног АА4, окривљеног АА5, окривљеног АА6, окривљеног АА7, окривљеног АА8 и његовог браниоца, адвоката АБ8, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, имајући у виду и мишљење Тужиоца за организовани криминал, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП-а, и по службеној дужности, сходно одредби члана 451 став 2 ЗКП-а, нашао:

Жалбе су неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 8 и 11 и став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП-а, на које се наводима жалби окривљених и њихових бранилаца неосновано указује.

Наиме, неосновано се жалбама браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4 и браниоца окривљеног АА5, адвоката АБ5, првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 8 Законика о кривичном поступку и с тим у вези истиче да првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде није решио предмет оптужбе. Према наводима жалби, првостепени суд је пропустио да у побијаној пресуди у потпуности реши предмет оптужбе, с обзиром да је оптужницом окривљенима стављено на терет извршење кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ и једно продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, те да су окривљени АА1, АА4 и АА5 оглашени кривим само због извршења продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика у вези члана 61 став 1 Кривичног законика, при чему је првостепени суд у изреци пресуде пропустио да донесе одлуку у вези са кривичним делом удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 Кривичног законика, на који начин је учинио наведену битну повреду.

Међутим, жалбени наводи бранилаца окривљених у овом делу нису могли бити прихваћени као основани. Ово стога што је првостепени суд на страни 153 побијане пресуде изнео јасне и логичне разлоге због чега налази да у радњама окривљених стоје само битни елементи продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика у вези члана 61 став 1 Кривичног законика, које и овај суд у свему прихвата као правилне. По оцени овога суда, првостепени суд је правилно закључио када није прихватио правну квалификацију из оптужног акта, да су окривљени АА1, АА4 и АА5 извршили кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, налазећи да радње описане у оптужници као радње удруживања ради вршења кривичних дела представљају квалификаторну околност за тежи облик кривичног дела из члана 350 став 4 КЗ, где се предвиђа и тежа казна, уколико је кривично дело извршено од стране организоване криминалне групе, налазећи да је кривично дело злочиначког удруживања у конкретном случају конзумирано у кривичном делу недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 КЗ. Стога опис радњи окривљених из оптужнице, које се односе на деловање организоване криминалне групе, и по оцени овога суда, у конкретном случају представљају битна обележја квалификованог облика кривичног дела из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ, те се припадност окривљених организованој криминалној групи у конкретном случају не може сматрати обележјем другог посебног кривичног дела, односно обележјем кривичног дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, како то правилно закључује и првостепени суд.

Како је дакле правилан закључак првостепеног суда да је кривично дело

недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 КЗ, као посебно и теже, конзумирало кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, као опште и лакше кривично дело, то је првостепени суд у потпуности решио предмет оптужбе, при чему правилно није посебно ослободио окривљене за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, правилно налазећи да у том смислу не постоје законски услови за доношење ослобађајуће пресуде, будући да се у конкретном случају ради о привидном стицају, док се супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА1, адвоката АБ1, окривљеног АА4, адвоката АБ4 и окривљеног АА5, адвоката АБ5, показују као неосновани.

Такође, неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, истиче да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 8 ЗКП-а, истичући да првостепени суд у побијаној пресуди није у потпуности решио предмет оптужбе, с обзиром да је окривљеном АА1 оптужницом стављено на терет и извршење радњи под тачком 11 став I изреке побијане пресуде, док је првостепени суд, уместо да окривљеног АА1 ослободи од оптужбе да је извршио наведене радње из тачке 11, исте само изоставио из чињеничног описа радњи, на који начин је учинио наведену битну повреду.

Међутим, жалбени наводи браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, ни у овом делу нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, првостепени суд је на основу чињеничног стања утврђеног у току поступка, имајући у виду улоге и радње сваког од окривљених, изменио оптужницу у појединим деловима, крећући се при томе у границама чињеничног описа дела из оптужнице, водећи рачуна да се тиме не повређује идентитет оптужбе и пресуде, као и да се окривљенима не ставља на терет већа криминогена количина предузетих радњи од оних које им је у оптужном акту ставио Тужилац за организовани криминал. Стога првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, како се то неосновано истиче у жалби браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, нити ове измене имају онај значај који им се у жалби придаје.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6 и браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, у делу у којем се истиче да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП-а, нису могли бити прихваћени као основани. У жалби се истиче да је првостепени суд побијану пресуду засновао на доказима на којима се према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, јер је одлуку засновао између осталог и на транскриптима телефонских разговора, који су према наводима жалилаца прибављени супротно одредбама тадашњег Законика о кривичном поступку, будући да је прва наредба издата против НН лица, те да је транскрипте телефонских разговора требало издвојити из списка.

Међутим, жалбени наводи ни у овом делу нису могли бити прихваћени као основани.

Наиме, правилно је првостепени суд поступио када је одбио предлоге одбране да се издвоје из списка пресретнути телефонски разговори, те нарочито

да се издвоје сви транскрипти разговора прислушкиханих лица за која постоји правноснажна пресуда о прихватању споразума о признању кривичног дела, као неоснован, будући да су, и по ставу овога суда, транскрипти телефонских разговора прибављени у свему у складу са одредбом члана 504е и 504ж у то време важећег Законика о кривичном поступку.

Наиме, чланом 504е ЗКП-а, који је важио у време када су предузете мере надзора и снимања телефонских разговора и других комуникација између осталог прописује да на писмени и образложени предлог јавног тужиоца истражни судија може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за која постоје основи сумње да су извршила кривична дела набројана у члану 504а.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, и по ставу овога суда надзирана телефонска комуникација и на основу ње сачињени транскрипти у свему су подобни да служе као доказ у конкретном кривичном поступку и то не само у односу на лица за која је донета наредба, већ се могу примењивати и у време и за период када према саговорнику лица према коме је одређена наредба није постојала формална наредба, али је то лице учествовало у разговору, како то правилно налази првостепени суд.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6 и браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, да је наредба за надзор телефонских разговора незаконита будући да је издата против НН лица, и да све остале наредбе које су из ње проистекле нису законите и да се по њима не сме поступати, нису могли бити прихваћени као основани.

Наиме, и по ставу овога суда, наредбе истражног судије Вишег суда у Београду, Посебно одељење ПОВ-По1 855/11, ПОВ-По1 897/11, ПОВ-По1 798/11, у конкретном предмету појављују се као иницијалне наредбе које се продужавају и на које се надовезују остале наредбе, дакле исте су почетне, јер се из тих наредби види да је истражни судија одредио меру према лицу које користи одређени број телефона, а да се у том тренутку још нису знали сви подаци о њиховим идентитетима, па се стога тек у следећим наредбама које се надовезују на ове наредбе, утврђују потпуни подаци о личности надзираних лица, па су стога, и по ставу овога суда, како то правилно налази првостепени суд, снимци прислушкиханих разговора извршени на основу наредби истражног судије које су у свему донете у складу са одредбама тада важећег Законика о кривичном поступку, па су се стога ови транскрипти, и по ставу овога суда, супротно жалбеним наводима бранилаца окривљених, могли користити као доказ у току поступка, а како то правилно закључује првостепени суд и за своју одлуку да се предлози бранилаца окривљених за издвајање ових транскрипата одбију као неосновани, на странама 138 и 139 побијане пресуде, изнео јасне и довољно аргументоване разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА5, адвоката АБ5, којима се оспорава вештачење гласова окривљених, истичући да трајање спорних снимака није било довољно да би се могла извршити анализа, нису могли бити прихваћени као основани, имајући у виду да је судски вештак проф.др.ВВ, на

главном претресу 27.12.2013. године, објаснио да је ради идентификације гласа довољно у снимку пронаћи један форензички маркер који ће бити довољно јак да се укаже на одређен степен вероватноће сличности или различитости, тако да без обзира колико је снимак кратак, он може носити одређен маркер који је битан и значајан за препознавање, како то правилно првостепени суд утврђује на страни 137 побијане пресуде.

По ставу овога суда, не могу се прихватити ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6 и браниоца окривљеног АА7, адвоката АБ7, да пресуде којима је прихваћен споразум о признању кривичних дела не могу представљати доказ, да су наведене пресуде пуки споразум и да је исте требало издвојити из списка предмета.

Наиме, чланом 310 Законика о кривичном поступку, ставом 1 прописано је – суд ће пресудом прихватити споразум о признању кривичног дела и огласити окривљеног кривим ако утврди: 1) да је окривљени свесно и добровољно признао кривично дело, односно кривична дела која су предмет оптужбе; 2) да је окривљени свестан свих последица закљученог споразума, а посебно да се одриче права на суђење и да прихвата ограничење права на улагање жалбе (члан 319 став 3) против одлуке суда донесене на основу споразума; 3) да постоје и други докази који нису у супротности са признањем окривљеног да је учинио кривично дело; 4) да је казна или друга кривична санкција, односно друга мера у погледу које су јавни тужилац и окривљени закључили споразум предложена у складу са кривичним или другим законом. Ставом 2 истог члана прописано је – поред елемената из члана 428 став 2, 3 и 5 овог Законика, пресуда из става 1 овог члана садржи и разлоге којима се суд руководио приликом прихватања споразума.

Чланом 406 став 1 тачка 5 Законика о кривичном поступку прописано је – осим у случајевима посебно прописаним у овом Законику, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се по одлуци већа обавити сходном применом члана 405 овог Законика ако је реч о исказу саопштеног према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажним осуђујућом пресудом.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, по налажењу овога суда, правилно је првостепени суд одбио предлог одбране да се саокривљени, сада осуђени АА15, као и остали саокривљени који су осуђени пресудама којима су прихваћени споразуми о признању кривичног дела закључени са Тужиоцем за организовани криминал, испитају на главном претресу као сведоци, будући да, и по ставу овога суда, наведена лица не могу имати у оквиру истог кривичног поступка (у односу на сва лица подигнута је јединствена оптужница), својство и окривљеног и сведока. Такође, имајући у виду услове које напред цитираним чланом 317 Законика о кривичном поступку закон прописује за прихватање споразума о признању кривичног дела, неприхватљиви су жалбени наводи бранилаца окривљених да су пресуде по споразуму о признању кривичног дела пуки споразум, и по ставу овога суда, наведене

пресуде представљају доказ у поступку који је првостепени суд правилно ценио у склопу са свим осталим изведеним доказима, не заснивајући при том своју одлуку само на наведеним пресудама којима је прихваћен споразум о признању кривичних дела, а утврђујући из истих искључиво чињенице које се и односе на лица која су те споразуме закључила, због чега се ови жалбени наводи бранилаца окривљених оцењују као неосновани.

У свим изјављеним жалбама окривљених и бранилаца окривљених, првостепена пресуда побија се због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и стави 2 тачка 2 ЗКП-а и указује да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, да пресуда нема разлога и у њој нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања или су ти разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни.

Насупрот изнетим жалбеним наводима, по налажењу овога суда изречена пресуда је јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичних дела за које су окривљени оглашени кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку.

Пре свега, неосновани су жалбени наводи свих окривљених и бранилаца, којима се указује да је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи и разлозима пресуде, као и да су у пресуди изостали разлози о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати нејасни, и то у делу који се односи на закључак првостепеног суда да су окривљени поступали као чланови организоване криминалне групе.

Ово стога што је првостепени суд, на основу свих изведених доказа и одбрана окривљених, у побијаној пресуди на несумњив начин утврдио да су окривљени у временском периоду од почетка јула месеца 2011. године до краја новембра 2011. године, и то осуђени АА15 (осуђен правноснажном пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.37/12 од 21.09.2012. године, којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела Кт.25/11 - Ск.20/12 од 19.09.2012. године, закључен између Тужилаштва за организовани криминал и окривљеног АА15) и окривљени АА организовали организовану криминалну групу која је постојала одређено време и деловала споразумно у циљу вршења кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика, у намери прибављања себи и другом финансијске користи, по унапред одређеним задацима и улогама, на тај начин што су сачинили план деловања организоване криминалне групе да страним држављанима омогуће недозвољени прелазак границе Републике Србије ка Мађарској, а припадници ове организоване криминалне групе су поред више НН лица постали осуђени АА (осуђен правноснажном пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.39/12 од 19.10.2012. године, којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела Кт.25/11 – Ск.22/12 од 10.10.2012. године, закључен између Тужилаштва за организовани криминал и окривљеног АА13) и АА10 (осуђен

пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.35/12 од 19.07.2012. године којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела Кт.25/11 – Ск.18/12 од 12.07.2012. године, закључен између Тужилаштва за организовани криминал и окривљеног АА10), те окривљени АА1, АА3, АА4, АА5, АА12 (против кога је кривични поступак раздвојен решењем суда на главном претресу од 09.05.2013. године), АА6, АА2, АА7, АА8 и АА0, који су прихватили налоге организатора организоване криминалне групе, па су тако организатори организоване криминалне групе заједно са припадницима организоване криминалне групе, у оквиру плана деловања организоване криминалне групе и окривљенима АА9, АА11 и осуђеним АА14, који нису били припадници ове организоване криминалне групе, у намери да себи и другом прибаве материјалну корист, омогућили странем држављанима да недозвољено пређу границу Републике Србије, недозвољен боравак у Републици Србији и недозвољен транзит кроз Републику Србију за 194 страна држављанина, од којих је 145 НН лица непознатог страног држављанства, 10 држављана Ирака, 9 држављана Сомалије, 7 држављана Либије, 2 држављанина Ирана, 13 држављана Авганистана, 1 држављанина Судана, 1 држављанина Туниса, 6 држављана Пакистана.

Првостепени суд је за свој закључак да је окривљени АА заједно са окривљеним АА15 организовао организовану криминалну групу, а да су окривљени АА1, АА3, АА4, АА5, АА2, АА7, АА8, АА6 и АА0 кривично-правне радње за које су оглашени кривим предузимали као чланови организоване криминалне групе, у образложењу побијане пресуде, на странама 83-98 дао јасне и довољно аргументоване разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, док су жалбени наводи окривљених и бранилаца окривљених у овом делу оцењени неоснованим.

Наиме, да је окривљени АА био један од организатора ове криминалне групе, правилно је првостепени суд утврдио како из одбрана окривљених АА1, АА5 и АА4, у делу у коме је суд исте прихватио, затим из одбране окривљеног АА0, као и бројне телефонске комуникације коју је овај окривљени обављао са некима од осталих припадника групе, при чему, по ставу овога суда, на ову чињеницу која је предмет доказивања посебно указује телефонски разговор који је окривљени АА5 обавио са НН лицем дана 09.08.2011. године, у 15.53.26 часова, у ком разговору је окривљени АА5 рекао “вечерас може да се ради, причо сам с Босанцом (према сопственим наводима надимак АА), зато питам јел има шта, ил нема, да он може организовати”, а да је окривљени АА поред заједничког организовања превођења преко државне границе са АА15, имао и сопствену линију “организовања превођења”, правилно је првостепени суд утврдио, имајући у виду садржину телефонског разговора који су дана 27.09.2011. године, са почетком у 13.08.19 часова, обавили окривљени АА и сада осуђени АА10, у ком разговору окривљени АА позива АА10 и пита га “је ли и аа15 у комбинацији?” (при чему је правилно првостепени суд утврдио да је погрешно транскриптован разговор и да није у питању реч “аа15а” већ “аа15”, што је надимак за осуђеног АА15), нашта је АА10 одговорио “друже, нико, ти...”, “ало твоја роба иде и ничија друга, нико ништа тамо нема”.

Такође, и по ставу овога суда, хијерархијску надређеност правилно је првостепени суд утврдио и из телефонског разговора који су дана 09.08.2011.

године у 19.52.14 часова обавили окривљени АА и АА5, у којем АА каже “ма ћути..”, “кад ја причам, ти ћути...”. Стога се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, којима се наводи да у образложењу побијане пресуде нису наведени јасни разлози у погледу чињенице да је окривљени АА био један од организатора организоване криминалне групе, оцењују као неосновани.

За свој закључак да су окривљени АА1, АА3, АА4, АА5, АА2, АА7, АА8, АА6 и АА0 били свесни припадности организоване криминалној групи, као и улогу сваког од ових окривљених у оквиру организоване криминалне групе, првостепени суд даје јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге у образложењу побијане пресуде, на странама 87-98 побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Стога се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ1, окривљеног АА3, његовог браниоца, адвоката АБ3, браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, браниоца окривљеног АА5, адвоката АБ5, браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, браниоца окривљеног АА7, адвоката АБ7, окривљеног АА8, његовог браниоца, адвоката АБ8 и браниоца окривљеног АА0, адвоката АБ0, којима се оспорава чланство ових окривљених у организоване криминалној групи, као и свест о припадности организоване криминалној групи, наводећи при том да суд у образложењу побијане пресуде у погледу ових чињеница које су предмет доказивања не даје јасне разлоге, оцењују као неосновани.

Жалбени наводи браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, којима се првостепена пресуда оспорава због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП-а, наводећи да се пресуда заснива на доказу на коме се иста не може заснивати, и то на службеним белешкама о обавештењу примљеном од грађана и то страних држављана, такође нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, суд је у доказном поступку прочитао службене белешке о обавештењу примљеном од грађана, које су сачињене у смислу члана 504ђ.

Чланом 504ђ тада важећег ЗКП-а, ставом 4 прописано је – искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у предкривичном поступку могу се користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима.

Дакле, како је првостепени суд наведене доказе, прибављене у свему према одредбама тада важећег Законика о кривичном поступку, ценио у склопу свих осталих изведених и прихваћених доказа, при чему се првостепена одлука не заснива само на наведеним службеним белешкама, то се по налажењу овога суда, жалбени наводи да је првостепени суд коришћењем ових доказа у кривичном поступку учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП-а, оцењују као неосновани.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, у делу у којем се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 Законика о кривичном поступку, наводећи да се изреком првостепене пресуде констатује да је АА6 између

осталог страним држављанима омогућио недозвољени боравак у Републици Србији, док се приликом конкретизовања његових радњи, на странама 11 и 12 побијане пресуде, тако нешто нигде не спомиње, нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, изреком побијане пресуде, најпре су наведене уопштено све радње за које су сви окривљени оглашени кривим, да би потом, у тачкама 1-13 изреке побијане пресуде, наведене радње биле конкретизоване, па су тако радње за које је окривљени АА6 оглашен кривим наведене под тачком 8 става I изреке побијане пресуде, на странама 11 и 12, а што изреку пресуде не чини неразумљивом и међусобно противречном, како се то неосновано жалбом браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6 истиче.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4 и браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, у делу у којем се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, и у вези са тим истиче да су у пресуди изостали разлози у погледу чињеница које су предмет доказивања, а које се односе на висину имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела, док су разлози који су дати нејасни, будући да је првостепени суд ову одлучну чињеницу паушално одмерио, нису могли бити прихваћени као основани.

Супротно овим жалбеним наводима, првостепени суд је, по оцени овога, на несумњив начин утврдио да су сви окривљени радње за које су оглашени кривим предузимали у циљу стицања добити за себе и друге чланове групе, а висину противправне имовинске користи утврдио је како на основу одбрана појединих окривљених, затим на основу надзиране телефонске комуникације, као и на основу слободне судијске оцене. Наиме, чланом 541 став 2 ЗКП-а прописано је да ће суд висину износа имовинске користи одмерити по слободној оцени ако би њено утврђивање изазвало несразмерне тешкоће или знатно одуговлачење поступка. Стога суд, уколико не може прецизно утврдити висину износа имовинске користи, а њено утврђивање би изазвало несразмерне тешкоће или одуговлачење поступка, своју одлуку у погледу висине прибављене противправне имовинске користи може засновати и на слободној оцени, па се стога супротни жалбени наводи бранилаца окривљених оцењују као неосновани.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, у којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, и у вези са тим истиче да је побијана пресуда неуредна, односно непотпуна, будући да је првостепени суд пропустио да определи износ трошкова кривичног поступка, нису могли бити прихваћени као основани, будући да је првостепени суд правилно, на основу члана 262 став 2 и члана 264 ЗКП-а, одлучио се окривљени обавезу да накнаде трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено накнадно посебним решењем, с обзиром да до закључења главног претреса суд није располагао потпуним и прецизним подацима од значаја за утврђивање висине трошкова кривичног поступка.

Жалбама свих окривљених и њихових бранилаца првостепена пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указивањем на погрешну оцену доказа, а посебно истицањем да није доказано да су окривљени извршили кривична дела за која су оглашени кривим.

Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа, а у склопу изнетих одбрана окривљених, које је ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде. Наиме, правилном оценом одбрана окривљених и свих изведених и прихваћених доказа првостепени суд је правилно утврдио да су окривљени АА, АА1, АА3, АА4, АА5, АА6, АА2, АА7, АА8 и АА0, у временском периоду од почетка јула месеца 2011. године до краја новембра 2011. године, деловали као организована криминална група, и то организатори криминалне групе осуђени АА15 (који је осуђен правноснажном пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.37/12 од 21.09.2012. године) и окривљени АА, заједно са припадницима организоване криминалне групе, осуђеним АА13 (осуђен правноснажном пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.39/12 од 19.10.2012. године), АА10 (осуђеним пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.35/12 од 19.07.2012. године) као и окривљенима АА1, АА3, АА4, АА5, АА12 (против кога је кривични поступак раздвојен), АА6, АА2, АА7, АА8 и АА0, у намери прибављања себи и другом финансијске користи, по унапред одређеним задацима и улогама, на тај начин што су сачинили план деловања организоване криминалне групе да страним држављанима омогуће недозвољени прелазак границе Републике Србије ка Мађарској, па су тако организатори организоване криминалне групе, заједно са припадницима организоване криминалне групе у оквиру плана деловања исте, и окривљенима АА9 и АА11, и осуђеним АА14, који нису били припадници ове организоване криминалне групе, у намери да себи и другом прибаве материјалну корист, омогућили страним држављанима да недозвољено пређу границу Републике Србије, недозвољен боравак у Републици Србији и недозвољен транзит кроз Републику Србију за 194 страна држављанина, од којих је 145 НН лица непознатог страног држављанства, 10 држављана Ирака, 9 држављана Сомалије, 7 држављана Либије, 2 држављанина Ирана, 13 држављана Авганистана, 1 држављанина Судана, 1 држављанина Туниса и 6 држављана Пакистана.

Чињенично стање описано у ставу I изреке побијане пресуде, односно чињеницу да су осуђени АА15 и окривљени АА организовали организовану криминалну групу, правилно је првостепени суд утврдио пре свега из одбране окривљених АА1, АА5 и АА4, дате у претходном поступку, из телефонске комуникације коју су организатори обављали са појединим припадницима ове криминалне групе, као и пресуде Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.37/12 од 21.09.2012. године, правноснажне 25.03.2013. године, којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела Кт.25/11 – Ск.20/12 од 19.09.2012. године, закључен између Тужилаштва за организовани криминал и окривљеног АА15. Такође, ову чињеницу правилно је првостепени суд утврдио и из одбране окривљеног АА0, као и бројне телефонске комуникације коју је окривљени обављао са некима од осталих припадника групе, о чему првостепени суд, како је то већ напред речено, даје јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге у образложењу побијане пресуде, на странама 83, 84 и 85.

Чињеницу да су у реализацији плана организатора групе учествовали и осуђени АА13 и АА10, као и окривљени АА1, АА3, АА4, АА5, АА12, АА6, АА2, АА7, АА8 и АА0, и да су исти постали припадници организоване

криминалне групе, у оквиру које је свако од њих имао одређену улогу и обављао тачно одређене задатке који су се састојали у проналажењу миграната заинтересованих за недозвољен прелаз државне границе, међусобно повезивање појединих окривљених, илегални превоз, смештај и омогућавање мигрантима недозвољеног прелаза државне границе, у чему су учествовала и друга НН лица, а све у циљу стицања финансијске користи за себе и друге припаднике групе, правилно је првостепени суд утврдио из одбрана самих окривљених и садржине снимљених телефонских разговора, правилно налазећи да су припадници ове организоване криминалне групе били упознати са тим да њихове радње представљају само део целокупног ланца чији је циљ илегално пребацивање миграната преко државне границе Републике Србије. Правилно је, по ставу овога суда, првостепени суд закључио када одбране окривљених, који су негирали да су поступали у оквиру организоване криминалне групе (чак и оних који су признали предузимање појединачних радњи у својим одбранама), није прихватио, будући да је, из свих утврђених чињеница и начина извршења појединих радњи, и по ставу овога суда, окривљенима морало бити јасно да се недозвољени прелазак лица преко границе може извршити само у оквиру деловања већег броја људи, дакле у оквиру постојеће организоване криминалне групе и то ако свако од чланова групе предузме одређене радње у низу, потребне да се спроведе коначан циљ, тј. недозвољен прелазак државне границе.

Стога, и по ставу овога суда, околност да нису били упознати са целим поступком реализације плана и да нису били у директној вези са свим осталим припадницима групе, не значи да нису били припадници групе, тим пре што је првостепени суд неспорно утврдио да су сви имали одређене етапне улоге у унапред уговореном плану у реализацији илегалног пребацивања страних држављана и да им је, по правилном налажењу првостепеног суда, несумњиво морало бити јасно да се пребацивање миграната може извршити само ако свако од њих предузме одређене радње у низу, потребне да се постигне коначан циљ, при чему је правилно првостепени суд из садржине снимљених телефонских разговора окривљених, ценећи их у склопу одбрана окривљених несумњиво утврдио које појединачне радње је свако од окривљених предузимао, дајући за такво своје закључивање у образложењу побијане пресуде, на странама 86-98, јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па се стога супротни жалбени наводи окривљених и бранилаца, којима се оспорава припадност организованој криминалној групи, као и жалбени наводи браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, којима се истиче да овај окривљени није имао ширу слику читавог механизма, нити је био свестан да представља “карику” која се ланчано надовезује на читав механизам деловања групе, оцењују као неосновани.

Такође, и поред чињенице да је окривљени АА0 учествовао у једној радњи извршења кривичног дела, тако што је превезао стране држављане – мигранте својим путничким возилом са подручја Суботице до близине границе Србије и Мађарске, правилно је првостепени суд закључио да је овај окривљени наведену радњу извршио као припадник организоване криминалне групе, будући да, и по ставу овога суда, из садржине телефонске комуникације коју је овај окривљени обавио са окривљеним АА 10.11. и 13.11.2011. године, произилази да је окривљени АА0 био део ланца појединачних радњи чији је циљ био кријумчарење људи, за које своје закључивање је првостепени суд у

образложењу побијане пресуде, на странама 91 и 92, дао јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па се стога супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА0, адвоката АБ0, оцењују као неосновани.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, да је овај окривљени поступао самостално, односно у саизвршилаштву, а да није био члан никакве, а поготово не организоване криминалне групе, нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, улогу окривљеног АА6, као припадника организоване криминалне групе, тј. чињеницу да је исти проналазио стране држављане – мигранте, заинтересоване за прелазак државне границу у циљу стицања финансијске користи, правилно је првостепени суд утврдио из одбране самог окривљеног АА6, дате пред истражним судијом, у којој је навео да се поводом посла пребивавања миграната видео са окривљеним АА7 два пута, што је у сагласности са одбраном окривљеног АА7, а из чега, по правилном налажењу првостепеног суда, произилази да је окривљени АА6 већ у тренутку договарања имао намеру да се пребацивањем миграната бави у виду посла, што само по себи подразумева трајнији ангажман, у којем би неминовно ради реализације морало да учествује више људи. У прилог наведеном, како то правилно налази првостепени суд, говори и признање окривљеног АА6 да је након критичног догађаја поново два пута контактиран од стране Авганистанца Хамида, након чега му је окривљени АА7 рекао да пребацивање миграната више не функционише, из чега по правилном закључивању првостепеног суда, произилази да је окривљени АА6 и након критичног догађаја контактирао окривљеног АА7 ради организовања пребацивања миграната, дакле да је имао намеру да и даље предузима описане недозвољене кривичноправне радње, која намера није реализована с обзиром на то да му је окривљени АА7 рекао да пребацивање више не функционише. Правилно је при том као посебно значајну ради утврђивања унапред припремљеног договора између припадника организоване криминалне групе за случај да поједини припадници буду лишени слободе, првостепени суд ценио телефонску комуникацију окривљеног АА6, обављену дана 25.08.2011. године у 16.05.19 часова, са окривљеним АА7, у ком разговору, између осталог, АА6 каже АА7 “...зато се онај мој шофер плашио таквих ствари” и “звао га је опет, зато сам и бацио картицу..., знаш, зна дечко договор наш..., не могу доћ на возњу...каже”. Стога је, по оцени овога суда, правилно првостепени суд утврдио да је окривљени АА6 био припадник организоване криминалне групе, јер је у циљу стицања у циљу стицања финансијске користи пристао на унапред утврђену улогу да проналази мигранте заинтересоване за прелазак државне границе, што је представљало етапну радњу предузету ради остваривања заједничког циља организоване криминалне групе, који се огледао у омогућавању недозвољеног преласка државне границе, о чему првостепени суд у образложењу побијане пресуде, на странама 89 и 90, даје јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, док се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА6, адвоката АБ6, оцењују као неосновани.

Жалбом браниоца окривљеног АА3, адвоката АБ3, наводи се да је чињенично стање у односу на овог окривљеног погрешно утврђено, будући да суд утврђује да је као припадник организоване криминалне групе у периоду од јула месеца 2011. године, до краја новембра 2011. године, вршио незаконите

активности, док је окривљени АА3 вршио превоз путника у периоду од 02.07.2011. године до 30.08.2011. године, те да је стога његова незаконита активност исцрпљена 30.08.2011. године и да се не може изводити закључак да је трајала до краја новембра 2011. године. Међутим, ни ови жалбени наводи нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да су у периоду од почетка јула месеца 2011. године, до краја новембра 2011. године, осуђени АА15 и окривљени АА организовали организовану криминалну групу, која је постојала одређено време и деловала споразумно у циљу вршења предметног кривичног дела, а чији припадник је постао и окривљени АА3, при чему конкретне радње овог окривљеног и време извршења истих, правилно првостепени суд наводи у тачкама 1, 3, 4, 5, 6 и 8 изреке побијане пресуде, правилно утврђујући да су исте извршене у оквиру организоване криминалне групе, која је постојала и деловала у напред наведеном периоду.

Када је у питању догађај описан под тачком 1 става I изреке побијане пресуде, правилно је првостепени суд радње предузете од стране окривљених АА3 и АА, дана 02.07.2011. године, односно омогућавање недозвољеног прелаза државне границе Републике Србије за 12 страних држављана, како је то наведено на странама 98 и 99 побијане пресуде, утврдио из одбране окривљеног АА3, снимљених надзираних телефонских разговора и графичког приказа комуникације осуђеног АА15 на дан 02.07.2011. године, при чему су радње АА15 по правилном налажењу првостепеног суда потврђене и пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.37/12 од 21.09.2012. године, правноснажне дана 25.03.2013. године.

Када је у питању догађај описан под тачком 2 става I изреке побијане пресуде, правилно је првостепени суд радње окривљених АА и АА5 у временском периоду од 18. до 20. јула 2011. године и омогућавање недозвољеног преласка државне границе за 6 НН лица, утврдио пре свега из одбране окривљеног АА5, који је пред истражним судијом признао извршење кривичног дела које му се ставља на терет и објаснио да је у сваком конкретном случају поступао по инструкцијама АА15 и АА, који су му телефоном говорили где треба да иде, те да је азиланте скупљао код кафане “Код Шаје” у Суботици и возио их углавном ноћу око 08.00, 09.00 увече од Суботице према Доњем Таванкуту до Бајмока и од Суботице преко Палића и Мале Пијаце до Новог Кнежевца. Такође, правилно је првостепени суд наведене кривично-правне радње ових окривљених утврдио и из телефонске комуникације коју су дана 18. и 19.07.2011. године обавили осуђени АА13 и АА14, као и из телефонске комуникације коју су дана 19. и 20.07.2011. године обавили осуђени АА13 и окривљени АА, и телефонске комуникације између осуђеног АА13 и окривљеног АА5, при чему је место на којем су мигранти предати правилно првостепени суд утврдио како из исказа самог окривљеног АА5, тако и из графичког приказа кретања по базним станицама за телефонске бројеве осуђеног АА13 и окривљених АА и АА5, према којем су се именовани у наведеном временском периоду налазили управо на базној станици у место Бајмок. При том су, по правилном налажењу првостепеног суда, радње АА14 потврђене и пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду СПК-По1.бр.38/12 од 18.10.2012. године, правноснажном 08.11.2012. године, док су радње АА13 потврђене пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду

СПК-По1.бр.39/12 од 19.10.2012. године, правноснажном 09.11.2012. године.

Када је у питању догађај од 01.08. до 06.08.2011. године, односно омогућавање недозвољеног преласка државне границе за 22 страна држављанина, правилно је првостепени суд радње окривљених, описане под тачком 3 става I изреке побијане пресуде, утврдио имајући у виду одбране окривљених АА1, АА3, АА2, АА7 и АА4, затим телефонске разговоре који су били предмет надзора под објектом “Таки 1У” - АА3 од 01., 05., 06. и 07.08.2011. године, приказ међусобне телефонске комуникације за окривљене и НН лице, као и извештај сачињен у вези опсервације лица МУП-а РС, ДП, СБПОК, од 01.08.2011. године и ЦД “Бач 2”, на којем се налазе снимци са наплатне рампе. И по ставу овога суда, посебно је значајна телефонска комуникација између окривљених АА8 и АА3, па је стога правилан закључак првостепеног суда да је одбрана окривљеног АА8 који је негирао извршење кривичног дела, у потпуности оповргнута наведеним телефонским разговорима из којих произилази јасан договор окривљених везано за преузимање миграната, њихова међусобна координација где ће то бити учињено, као и свест да се чини нешто незаконито, јер у разговору одређену локацију за преузимање миграната оцењују као “сувише ризичну” јер се тамо налази “чувар и сви те гледају”. Такође, правилно првостепени суд из разговора ових окривљених утврђује и свест окривљених о постојању етапног ланца потребног да би извршење кривичног дела било реализовано, о чему првостепени суд у образложењу побијане пресуде, на странама 102, 103 и 104, даје детаљне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Када је у питању догађај од 08.08. до 09.08.2011. године, односно омогућавање недозвољеног прелазак државне границе за 12 миграната, правилно је првостепени суд радње окривљених, описане под тачком 4 става I изреке побијане пресуде, утврдио из одбрана окривљених АА7 и АА2, на основу којих је правилно утврдио како је вршен договор везано за проналажење на подручју Бање Ковиљаче миграната заинтересованих за недозвољен прелазак државне границе, при чему, за разлику од радњи које су описане у тачки 3 изреке побијане пресуде, у погледу овог догађаја окривљени АА3 није вршио превоз миграната од Бање Ковиљаче до Суботице, већ је ради њиховог превоза контактирао окривљеног АА8 и још 2 НН лица, а што је правилно првостепени суд утврдио из телефонског разговора који су дана 09.08.2011. године обавили окривљени АА3 и АА8, као и из одбране окривљеног АА1. Правилно је првостепени суд из наведених доказа утврдио да је дана 09.08.2011. године окривљени АА8 превезао мигранте од Бање Ковиљаче до Суботице и предао их окривљенима АА1 и АА3, па је стога правилно првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног АА8, дату на главном претресу 26.02.2012. године, у којој је навео да дана 08. и 09. августа није возио, јер му је син славио рођендан, па је тих дана имао госте, правилно оцењујући овакву његову одбрану као неуверљиву и срачунату на избегавање кривице, при чему је иста, и по ставу овога суда, оповргнута увидом у снимак са наплатне рампе у Сиригу од 09.08.2011. године, из којег првостепени суд несумњиво утврђује да се на два снимка види са предње и задње стране како возило окривљеног АА8, марке “_”, плаве боје, регистарских ознака _, прелази наплатну рампу у Сиригу у 11.53 часова. Такође, када је у питању преузимање миграната и улога АА, правилно је првостепени суд ове чињенице утврдио из телефонских разговора које су дана

09.08.2011. године обавили АА1 и АА, о чему првостепени суд даје јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге у образложењу побијане пресуде, на странама 105, 106 и 107, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Стога су за овај суд неприхватљиви жалбени наводи окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката АБ, у којима се оспорава чињенично стање у погледу радњи из тачки 1, 2 и 4 става I изреке побијане пресуде, затим закључак суда да је окривљени АА био један од организатора организоване криминалне групе, истичући при том да је у спорном периоду окривљени био стално под утицајем алкохола и да се многих ствари не сећа. Наиме, и по ставу овога суда, правилно је првостепени суд недозвољене кривично-правне радње окривљеног АА несумњиво утврдио и из анализираних телефонске комуникације, док из налаза и мишљења судских вештака неуропсихијатара примаријуса др ВВ1 и специјалисте медицинске психологије професора др ВВ2, произилази да је способност окривљеног АА у критичном периоду, да схвати значај свог дела, као и могућност да управља својим поступцима, била очувана, а његово понашање је било сврсисходно, усклађено са сопственом мотивацијом и усмерено ка планираном циљу, који је у коначној изведби и постизан, а који налаз судских вештака је правилно првостепени суд прихватио као јасан, стручан и аргументован и дат у свему по правилима струке.

Стога је, имајући у виду наведени налаз и мишљење, правилно првостепени суд закључио када је оценио као неосноване наводе браниоца окривљеног АА да због конзумирања алкохола није могао бити организатор организоване криминалне групе, будући да према налазу и мишљењу напред наведених судских вештака свест окривљеног АА приликом предузимања инкриминисаних радњи, које је првостепени суд, како је то већ напред речено, изведеним и прихваћеним доказима несумњиво утврдио, није доведена у питање.

Дакле, правилно је, по налажењу овога суда, првостепени суд закључио када није поверовао одбрани окривљеног АА у делу у којем је навео да је он само превозио мигранте или ишао у пратњи возила која су их превозила, будући да из напред наведених доказа које је правилно првостепени суд анализирао и ценио, као и из одбрана окривљених, несумњиво произилази да је окривљени АА, заједно са осуђеним АА15 био организатор организоване криминалне групе, о чему првостепени суд у образложењу побијане пресуде даје јасне, довољно аргументоване и у свему прихватљиве разлоге, па се стога супротни жалбени наводи окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката АБ, оцењују као неосновани.

Када је у питању догађај описан у тачки 5 става I изреке побијане пресуде, односно омогућавање недозвољеног преласка државне границе за 20 страних држављана, правилно је првостепени суд радње окривљених АА1, АА3 и АА4 утврдио анализом садржине снимљених телефонских разговора, делимичним признањем окривљених датим токог поступка, као и из одбране окривљеног АА12, у коју је суд извршио увид у смислу члана 406 став 1 тачка 5 КЗ, наводећи на јасан и детаљан начин из којих доказа је утврдио радње окривљених везане за предметни догађај, из којих несумњиво произилази и улога окривљеног АА1 у критичном догађају, правилно закључујући да се

одиграо управо онако како је то описано под тачком 5 става I изреке побијане пресуде, док се жалба браниоца окривљеног АА1, којом се првостепена пресуда оспорава у погледу ових кривично-правних радњи, оцењује као неоснована.

Када су у питању кривично-правне радње окривљених АА, АА3, АА5 и АА4, које су описане под тачком 6 става I изреке побијане пресуде, односно омогућавање недозвољеног преласка државне границе за 15 страних држављана, правилно је првостепени суд исте утврдио анализом садржине снимљених телефонских разговора, као и из одбрана свих окривљених, осим АА4, а који су у битном признали извршење својих кривично-правних радњи, иако се нису детаљно изјашњавали везано за овај критични догађај. Правилно је при том првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног АА4 да није учествовао у радњи извршења кривичног дела описаног под тачком 6 изреке побијане пресуде, дајући за овакво своје закључивање у образложењу побијане пресуде јасне и довољно аргументоване разлоге, па се стога супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, којима се у погледу ових кривично-правних радњи оспорава чињенично стање, оцењују као неосновани.

Такође, неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА4, адвоката АБ4, чињенично стање оспорава и у погледу радњи ближе описаних под тачком 7 става I изреке побијане пресуде, будући да је по ставу овога суда правилно првостепени суд радње окривљеног АА4, односно омогућавање недозвољеног транзита за 12 страних држављана, а ради омогућавања њиховог недозвољеног преласка државне границе, утврдио и из одбране окривљеног АА4 дате пред истражним судијом, у којој је признао радње које му се стављају на терет, затим на основу садржине надзираних телефонских разговора, као и на основу депеше број 568 МУП-а РС Дирекција полиције, ППУ Кикинда од 23.08.2011. године. И по ставу овога суда, да је окривљени АА4 у више наврата предавао осуђеном АА10 мигранте произилази из њиховог међусобног телефонског разговора, као и из разговора између окривљеног АА4 и осуђеног АА15, из кога је правилно утврђен и број миграната којима је омогућен недозвољени транзит ради омогућавања њиховог недозвољеног преласка државне границе.

Када је у питању чињенично стање у погледу догађаја ближе описаног под тачком 8 изреке побијане пресуде, односно омогућавање недозвољеног преласка државне границе за 22 страна држављанина у временском периоду од 25.08.2011. године до 30.08.2011. године, правилно је првостепени суд утврдио из одбрана окривљених АА1, АА3, АА4, АА8, АА2, АА6, АА7, као и АА5, и на основу садржине надзиране телефонске комуникације, при чему је правилно првостепени суд, доводећи у везу наведену телефонску комуникацију са потврдом о привремено одузетим предметима МУП-а РС ПУ у Новом Саду ОПП за странце – сузбијање илегалних миграција и трговине људима од 25.08.2011. године, несумњиво утврдио да је лице које се спомиње у контексту разговора између АА6 и АА7 управо окривљени АА8, па се стога супротни жалбени наводи окривљеног АА8 и његовог браниоца, адвоката АБ8, којима се оспорава утврђено чињенично стање наводећи да нема доказа да је окривљени извршио радње за које је оглашен кривим, оцењују као неосновани.

Такође, правилно је првостепени суд из цитираних телефонских

разговора закључио да је постојао унапред утврђен договор између припадника ове организоване криминалне групе, према којем би припадници групе, након заустављања од стране полиције, уклонили све доказе који се тичу остваривања међусобне телефонске комуникације бацањем картица са којих је комуникација остваривана. Стога телефонски разговори које првостепени суд правилно анализира и оцењује и по ставу овога суда оповргавају одбрану окривљеног АА8, који је једини од окривљених током целокупног поступка у својим исказима негирао да је својим радњама извршио било које кривично дело и инсистирао на томе да није био део било каквог договора, те да је радње превоза миграната обављао искључиво у оквиру своје редовне делатности такси превозника.

Наиме, и по ставу овога суда, како то правилно наводи првостепени суд, такси превозници који превоз лица обављају у оквиру своје редовне делатности немају разлога да се у међусобној комуникацији служе било каквим шифрованим порукама, затим да остварују било какву врсту договора за случај да их приликом превоза заустави полиција, нити да због тога бацају картице из мобилних телефона, као и да воде рачуна шта ће изјавити у случају полицијске контроле, због чега је, и по ставу овога суда, одбрана окривљеног АА8 неприхватљива, а жалбени наводи овог окривљеног и његовог браниоца неосновани. При том су без утицаја наводи окривљеног АА8 да из побијане пресуде произилази да је он возећи у својим колима стране држављане учинио кривично дело, а да сведоци СС и СС1, који су такође возили стране држављане, нису учинили кривично дело, него су сведоци против њега. Ово стога што је суд на основу напред наведених доказа несумњиво утврдио да је окривљени АА8 извршио кривично-правне радње, ближе наведене у тачки 8 изреке побијане пресуде, при чему суд суди на основу оптужног акта, а у конкретном случају СС и СС1 у овом кривичном поступку нису окривљени, већ су се у погледу чињеница које су њима познате изјашњавали у својству сведока. При том је по ставу овога суда правилно првостепени суд закључио када није прихватио исказе наведених сведока у делу у којем су навели да се практично све дешавало спонтано, да их нико није ангажовао и организовао, будући да су у том делу њихови искази противречни изведеним доказима, односно цитираним телефонским разговорима, а нарочито имајући у виду да би ови сведоци, давањем исказа у којем би евентуално потврдили постојање унапред припремљеног договора за превоз миграната, могли изложити себе кривичном гоњењу.

Када је у питању догађај од 27.09.2011. године, правилно је првостепени суд кривично-правне радње, ближе описане под тачком 9 става I изреке побијане пресуде, односно омогућавање недозвољеног транзита кроз Републику Србију за 18 миграната, које су извршили окривљени АА4 и АА1, утврдио из одбране окривљеног АА1 дате пред истражним судијом и одбране окривљеног АА4, дате на главном претресу, дана 25.02.2013. године, о чему првостепени суд у образложењу побијане пресуде даје јасне и довољно аргументоване разлоге, које овај суд у потпуности прихвата.

У вези са догађајем, ближе описаним под тачком 10 става I изреке побијане пресуде, односно омогућавање недозвољеног преласка државне границе и недозвољеног транзита кроз Републику Србију за 18 страних

држављана, правилно је првостепени суд чињенично стање утврдио анализом садржине снимљених телефонских разговора, као и из одбране окривљеног АА12, у односу на кога је поступак раздвојен, о чему је у образложењу побијане пресуде на странама 121, 122 и 123, дао јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

У вези са критичним догађајем описаним под тачком 11 става I изреке побијане пресуде, односно омогућавање недозвољеног преласка државне границе и недозвољеног транзита кроз Србију за 6 држављана, првостепени суд је чињенично стање правилно утврдио из одбрана окривљеног АА11, датих током претходног поступка и одбране окривљеног АА12, као и записника о примопредаји лица у поступку реадмисије и пресудама прекршајног суда у Суботици, правилно прихватајући наведене одбране окривљених АА11 и АА12, будући да су, и по ставу овога суда, исте у свим битним деловима потпуно сагласне. Правилно је, по ставу овога суда, првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног АА9 који је негирао извршење кривичног дела, правилно налазећи да је иста у потпуности оповргнута наведеним одбрани окривљеног АА11, у делу у коме је суд исту прихватио и одбрани окривљеног АА12. Такође, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио део одбране окривљеног АА11 изнете на главном претресу, у којој је делимично изменио раније изнете наводе, будући да је, и по ставу овога суда, таквом својом одбраном овај окривљени ишао за тим да своју одбрану прилагоди одбрани свог брата, саокривљеног АА9, а све како би својим исказом минимизирао радње окривљеног АА9 предузете критичном приликом и помогао му у избегавању кривице. Стога је по налажењу овога суда првостепени суд правилно закључио да су окривљени АА9 и АА11 извршили кривично-правне радње управо на начин како је то описано под тачком 11 став I изреке побијане пресуде.

У вези са радњом описаном под тачком 12 става I изреке побијане пресуде, правилно је првостепени суд недозвољене кривично-правне радње окривљених АА1, АА и АА5 утврдио првенствено анализом садржине снимљених телефонских разговора, при чему нико од окривљених, везано за овај догађај, није спорио своје радње, осим окривљеног АА, који је, како је то већ напред речено, генерално оспоравао постојање било какве организоване групе и себе као организатора, а коју одбрану правилно првостепени суд није прихватио, дајући за то у образложењу побијане пресуде јасне, детаљне, логичне и довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Када је у питању догађај од 14.11.2011. године, ближе описан под тачком 13 става I изреке побијане пресуде, односно омогућавање недозвољеног преласка преко државне границе за 10 страних држављана, правилно је првостепени суд утврдио из одбрана окривљених АА1, АА и АА0, затим садржине надзиране телефонске комуникације, шематских приказа кретања по базним станицама за телефонске апарате које користе окривљени АА0 и осуђени АА10.

Првостепени суд је на правилан начин интерпретирао одбране окривљених (како оних који су признали предузимање појединих радњи, тако и оних који су негирани учешће у извршењу појединих радњи које су им стављене

на терет), при чему је дао јасну оцену веродостојности навода из истих (појединачна оцена, оцена о њиховој међусобној вези, као и у склопу са осталим изведеним доказима), детаљно образложивши разлоге због којих их прихвата или не, и то за сваку од конкретних противправних радњи.

Како је правилно првостепени суд прихватио одбране појединих окривљених у деловима у којима су признали своје учешће у предузимању појединих противправних радњи, правилно налазећи да су не само у битном поткрепљене осталим изведеним и прихваћеним доказима, превасходно материјалним доказима, уз објашњење који су то докази (шта је утврђено из истих итд.), већ да они немају разлога ни интереса да сами себе лажно терете. Из тих одбрана несумњиво произилази да су окривљени у наведеном периоду, свако на начин који описују, омогућили страним држављанима да недозвољено пређу границу Републике Србије, њихов недозвољен боравак у Републици Србији и недозвољен транзит кроз Републику Србију за 194 страна држављанина, те да су за предметне радње добијали новчану накнаду.

Са друге стране, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио поједине наводе из одбрана окривљених, при чему је и за то дао јасне, детаљне и по ставу овога суда у свему правилне разлоге, који су ближе наведени у образложењу побијане пресуде, у делу у коме су појединачно анализирале одбране окривљених. Наиме, након одговарајуће анализе одбрана окривљених, првостепени суд је нашао да одређене тврдње не одговарају истини, јер су не само међусобно противречне, него су и у супротности са одбранама окривљених који су признали извршење кривичног дела и детаљно и хронолошки описали противправне радње које су предузете, као и са изведеним доказима – исказима сведока и материјалним доказима, па је правилно закључио када је наводе из одбрана окривљених који су оповргнути изведеним доказима оценио као неприхватљиве и срачунате на избегавање кривице за извршено кривично дело.

Првостепени суд правилно налази да околности везане за постојање и деловање ове организоване групе произилази и из садржине снимљених телефонских разговора окривљених, који јасно упућују да је организација омогућавања недозвољеног преласка преко државне границе ишла преко осуђеног АА15 и окривљеног АА и да су у тој организацији учествовала и друга лица (с тим што су нека остала неидентификована). При том је првостепени суд у образложењу побијане пресуде изложио садржину појединих телефонских разговора из којих јасно произилази да су активности везане за омогућавање недозвољеног преласка преко државне границе организоване у међународним размерама, почев од договора где да се преузму, па преко транзита и боравка на територији Републике Србије, до доласка до границе са Мађарском и ангажовања лица из те земље ради даљег илегалног пребацивања, при чему се управо из тих разговора види и координација чланова ове криминалне групе на територији саме Србије у вези прихвата страних држављана, њиховог смештаја, пребацивања из места у место на територији Србије, превоза до места у близини границе, контакт са људима који илегално пребацују преко границе у Мађарску, даљи транспорт итд.

При том је правилно првостепени суд број страних држављана којима је

омогућен илегалан прелазак државне границе, утврдио из одбрана окривљених које је суд прихватио и садржине телефонске комуникације окривљених, па се стога жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се истиче да је нејасно на основу којих доказа првостепени суд утврђује број страних држављана, оцењују као неосновани.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, неосновани су и жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца, којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, а који су у суштини засновани на ставу да је иста донета уз битне повреде одредба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те да је због тога дошло до погрешне примене материјалног права и повреде закона.

Наиме, по оцени овога суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљених АА, АА1, АА3, АА4, АА5, АА2, АА7 и АА8, стичу сва битна обележја кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ, које су окривљени извршили у продуженом трајању, у вези члана 61 став 1 КЗ, будући да су у инкриминисаном периоду, у временској повезаности, коришћењем исте ситуације и са јединственим умишљајем предузели више противправних радњи које свака за себе представља више истоврсних кривичних дела, па се стога супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, да се у конкретном случају не може применити продужено кривично дело, оцењују као неосновани. Такође, правилно је првостепени суд применио закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА6 и АА0 стичу сви битни елементи једног кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ, као и када је нашао да се у радњама окривљених АА9 и АА11 стичу сви битни елементи кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ.

Правилно је првостепени суд, оцењујући психички однос окривљених према кривичном делу, утврдио да су окривљени поступали са директним умишљајем, с обзиром да су били свесни свог дела и хтели његово извршење. Наиме, по правилном налажењу првостепеног суда, сви докази, околности случаја и понашање окривљених критичним приликама указују да је на страни свих окривљених постојало јединство умишљаја да се омогући страним држављанима недозвољени прелаз државне границе, недозвољен боравак и транзит кроз Републику Србију ради стицања имовинске користи. Када је у питању сазнање окривљених да су илегални мигранти страни држављани, по оцени овог суда исто несумњиво произилази из садржине телефонских разговора које су окривљени водили између себе, јер су у међусобној комуникацији користили шифроване термине, којима су означавали илегалне мигранте (кило, комади, грами...), затим чињенице да су ти људи скривани (нпр. у кукурузу), да су кроз Србију превозени ноћу или у раним јутарњим часовима, да је при том организовано осматрање да ли на путу има полиције помоћу тзв. "чистача", итд., па је стога, по налажењу овога суда, евидентно да су окривљени знали да су у питању страни држављани, при чему је без утицаја то што током предметног кривичног поступка нису сви страни држављани који су, као

пасивни субјекти, илегално пребацивани преко границе Републике Србије, идентификовани именом и презименом или другим личним подацима, јер то не значи да нема кривичног дела из члана 350 КЗ, будући да утврђивање личних података сваког пасивног субјекта није нужно, па се стога жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се истиче да наведена лица нису идентификована, оцењују као неосновани.

Из наведених разлога неосновани су и жалбени наводи окривљеног АА8 и његовог браниоца, адвоката АБ8, којима се оспорава умишљај овог окривљеног, истичући да је он превоз миграната вршио у оквиру свог редовног посла такси превозника и да је мигранте преузимао на такси станици, и да није његово, као таксисте, да утврђује како су се та лица као страни држављани нашли у Србији, да ли имају документа или немају. Наиме, по ставу овога суда, правилан је закључак првостепеног суда да радње окривљеног АА8 превазилазе редовну такси делатност, имајући у виду садржину преслушаних разговора између овог окривљеног са окривљеним АА3, из којих произилази да окривљени АА8 јасно координира преузимање миграната, те за одређену локацију наводи да је “сувише ризична” и да је “тамо чувар и сви те гледају”, што све упућује да је имао сазнања да је превоз вршио у циљу илегалног преласка страних држављана преко државне границе.

Такође, при чињеници да је сам окривљени АА1 у својој одбрани датој пред истражним судијом, коју је првостепени суд прихватио и на истој засновао утврђено чињенично стање, детаљно објаснио сваку појединачну радњу коју је предузео и навео да су осуђени АА15 и окривљени АА све организовали, да су они знали све, те да су били шефови у послу, затим да су мигранте звали “комади”, да му је АА15 објаснио да мигранте пребацују тако што иду преко њива, а затим их неко дочека у Мађарској и вози за Аустрију, да је “сува или зелена граница” израз који се користи за појас – илегални прелаз где мигранти иду ка Мађарској, да је мигранте чекао у кукурузу, да су из возила у којима су довозили мигранте до њега у кукурузе истрчавали људи и утрчавали у његово возило, објашњавајући да су у возила улазили увек трчећи, правилно је првостепени суд закључио да је окривљени АА1 био свестан да врши недозвољене радње, те да је његова одбрана да није знао о чему се ради, да није знао да се ради о илегалном послу и да се ради о кривичном делу, као и да није члан организоване криминалне групе, и по оцени овога суда неоснована и срачуната на избегавање кривице за извршено кривично дело, како то правилно налази првостепени суд, дајући за овакво своје закључивање јасне и довољно аргументоване разлоге, па се стога супротни жалбени наводи окривљеног АА1 и његовог браниоца, адвоката АБ1, оцењују као неосновани.

Стога је правилан закључак првостепеног суда да је код окривљених АА, АА1, АА3, АА4, АА5, АА2, АА7, АА8, АА6 и АА0 постојала свест и воља да буду део организоване криминалне групе, будући да су били свесни да се у конкретном случају из користољубља омогућава другом прихват, смештај и транзит преко границе Републике Србије, чиме су поступали са директним умишљајем, како у односу на само кривично дело, тако и у односу на квалификаторне околности, јер су знали да се кријумчарење људи чини од стране организоване криминалне групе, а при том је код окривљених постојала свест да сваки члан организоване криминалне групе има свој задатак у

нелегалном пребацивању преко границе, односно у кријумчарењу страних држављана, те су тако поједини припадници били задужени за проналажење миграната заинтересованих за прелазак преко државне границе, међусобно обавештавање о постојању заинтересованих миграната, превоз миграната, привремени смештај миграната, као и непосредно превођење преко државне границе.

Чланом 112 став 35 КЗ прописано је – организована криминална група је група од три или више лица, која постоји одређено време и делује споразумно у циљу вршења једног или више кривичних дела за које је прописана казна затвора од 4 године или тежа казна, ради непосредног или посредног стицања финансијске или друге користи.

Имајући у виду напред цитирану законску одредбу, правилно је првостепени суд закључио да предметна организована криминална група, коју сачињавају наведени организатори и припадници, одговара напред цитираној законској дефиницији из члана 112 став 35 КЗ, будући да се ради о групи са више од три лица, која је постојала одређено време, делујући споразумно у циљу вршења кривичног дела за које је прописана казна затвора преко 4 године, ради непосредног стицања финансијске користи.

Имајући у виду све напред наведено, по оцени овога суда, неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА0, адвоката АБ0, указује на неравноправан положај окривљеног АА0 у односу на окривљене АА11 и АА9, за које правилно првостепени суд налази да нису били припадници организоване криминалне групе и њихове кривично-правне радње правно квалификује као радње извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ. Наиме, иако стоји чињеница да је окривљени АА0 оглашен кривим за један кривично-правни догађај, првостепени суд је, како је то већ напред речено, у образложењу побијане пресуде, на странама 91 и 92, дао јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге у погледу улоге окривљеног АА0 у оквиру организоване криминалне групе, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па се стога неосновано жалбом његовог браниоца, адвоката АБ0 истиче да је у односу на окривљеног АА0 дошло до неједнаке примене одредаба Кривичног законика.

Испитујући првостепену пресуду у делу који се односи на одлуку о врсти и висини кривичне санкције, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности прописане одредбом члана 54 КЗ, у односу на сваког од окривљених, а које су од утицаја приликом одмеравања казне.

Наиме, првостепени суд је правилно окривљенима АА, АА1, АА5, АА6, АА7, као и окривљеном АА9 као отежавајућу околност ценио њихову ранију осуђиваност, ценећи за сваког од ових окривљених врсту и тежину кривичних дела, као и време које је протекло од изрицања последње осуде. За окривљеног АА2 правилно је првостепени суд имао у виду његов ранији живот, док је код окривљеног АА0 као отежавајућу околност ценио чињеницу да је инкриминисане радње предузео у време док је био припадник полиције. Од олакшавајућих околности суд је већини окривљених ценио њихове породичне

прилике, односно чињеницу да су родитељи и то за окривљеног АА да је отац двоје малолетне деце, за окривљеног АА3 да је отац двоје деце, за окривљеног АА4 да је отац двоје малолетне деце, за окривљеног АА5 да је отац троје деце, од којих је двоје малолетно и да је изразио кајање за предузете радње, за окривљеног АА6 да је отац двоје деце, за окривљеног АА2 да је отац једног малолетног детета, за окривљеног АА7 да је отац двоје малолетне деце и изражено кајање, за окривљеног АА8 да је отац троје малолетне деце, за окривљеног АА9 да је отац троје малолетне деце, као и за окривљеног АА0 да је отац троје малолетне деце, а у односу на окривљеног АА1 суд је ценио и његово коректно држање пред судом, док је за окривљеног АА3, АА8, и АА0 суд као олакшавајућу околност ценио да исти нису раније осуђивани.

Првостепени суд је, имајући у виду све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности, као и све друге околности предвиђене одредбом члана 54 КЗ, а имајући у виду у конкретном случају начин угрожавања и повреду заштићеног добра, с обзиром да се ради о кривичном делу које је предмет међународних конвенција које регулишу борбу против кријумчарења људи, о кривичном делу које задире у питање функционисања безбедности и сигурности граница, као и безбедности и спречавања експлоатације људи који се кријумчаре, те имајући у виду сврху кажњавања са аспекта специјалне и генералне превенције, окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 6 година, окривљеног АА1 на казну затвора у трајању од 4 године, окривљеног АА3 на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, окривљеног АА4 на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, окривљеног АА5 на казну затвора у трајању од 4 године, окривљеног АА6 на казну затвора у трајању од 3 године, окривљеног АА2 на казну затвора у трајању од 3 године, окривљеног АА7 на казну затвора у трајању од 3 године, окривљеног АА8 на казну затвора у трајању од 3 године, окривљеног АА9 на казну затвора у трајању од 6 месеци, а окривљеног АА0 на казну затвора у трајању од 3 године, налазећи да ће овако одмереним изреченим казнама у потпуности бити остварене сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција, предвиђене одредбом члана 4 и 42 КЗ, односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да ће се окривљени убудуће одвратити од вршења кривичних дела, као и да ће утицати на друге да не врше кривична дела и да се на овакав начин једино може изразити адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, постићи јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона.

Правилно је првостепени суд на основу члана 63 КЗ окривљенима АА, АА1, АА3, АА5, АА6, АА2, АА7, АА8 и АА0 у изречене казне затвора урачунао и време које су провели у притвору или време проведено у лишењу слободе, према решењима о одређивању и продужењу притвора и решењима о задржавању лица, ближе означеним у изреци побијане пресуде.

Напред наведене разлоге у свему као правихвата и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим олакшавајућим и отежавајућим околностима на страни окривљених, и да ће се само ефективним казнама затвора у односу на окривљене АА, АА1, АА3, АА4, АА5, АА6, АА2, АА7, АА8, АА9 и АА0, у наведеном трајању, у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из

члана 4 став 2 Кривичног законика, као и да су ове казне нужне мере кривично-правне заштите, сразмерне степену кривице окривљених, тежини извршених кривичних дела, јачини повреде заштићеног добра, личности окривљених, као и њиховим личним приликама.

При том је овај суд имао у виду да је бранилац окривљеног АА9, адвокат АБ9, суду доставио решење Основног суда у Сомбору Кв 270/14, којим је окривљеном АА9 брисана условна осуда изречена правноснажном пресудом Општинског суда у Сомбору К 376/97 од 27.08.1997. године, због кривичног дела шумска крађа из члана 161 став 1 КЗ РС. Међутим, како из списка предмета произлази да је овај окривљени раније осуђиван и пресудом Општинског суда у Сомбору К бр.469/07, због кривичног дела из члана 355 став 2 КЗ, за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци, са роком провере од 2 године, као и мера безбедности одузимање предмета, то овај суд налази да је чињеница да је напред цитирана осуда брисана без утицаја на одлуку суда у погледу врсте и висине казне овом окривљеном.

Овај суд је такође имао у виду и жалбене наводе браниоца окривљеног ААб, адвоката АБб, да је за дело за које је овај окривљени раније осуђиван, наступила законска рехабилитација, међутим, како члан 98 Кривичног законика прописује одређене услове за наступање законске рехабилитације, док одбрана за ове своје наводе суду није пружила ниједан доказ, то се исти оцењују као неосновани.

Стога су жалбе окривљених и бранилаца, у којима се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу изрицања блажих кривичних санкција окривљенима, оцењене као неосноване.

Такође, правилно је првостепени суд, на основу чланова 91 и 92 КЗ од окривљених одузео имовинску корист прибављену кривичним делом, ближе наведену на страни 20 изреке побијане пресуде, за коју је дао довољно јасно образложење на страни 157 побијане пресуде, које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд, због чега су као неосновани оцењени жалбени наводи бранилаца окривљених и у том делу.

Приликом доношења одлуке, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, имао је у виду и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао у овој одлуци, с обзиром да су без утицаја на другачију одлуку.

Из свега напред изнетог, а на основу одредбе члана 457 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар
Бранислава Муњић, с.р.

Председник већа - судија
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправку
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић